

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét

Peter Nielsen: Ligningsloven har i grunden haft en ejendommelig skæbne gennem de forskellige år her i det høje folketing. En del har ment, at det måske helt var unødvendigt med en ligningslov, idet det, den omhandler, kunne indgå i statsskatteloven, og at vi kunne lave de forskellige ændringer, der var påkrævede, i statsskatteloven.

Ét har der i hvert tilfælde været enighed om her i det høje folketing: at det var kedeligt, at ligningslovforslaget blev fremsat sidst i kalenderåret, idet loven jo omhandler det kalenderår, hvor man tjener indtægten, og hvor man altså på forhånd næsten skulle vide, hvilke fradrag man kunne få i en sådan indtægt, og efter hvilke regler denne indtægt skulle pålignes skat.

Derfor har man jo også i de senere år fremsat ligningslovforslaget i foråret, og det skete også her i foråret 1965, men det blev da fremsat i følelsen af, at der før eller senere måtte komme en skattereform, og at den muligvis kom i år. Det har jo ikke været tilfældet, og det har betydet, at den gennemførelse — på væsentlige punkter — her i efteråret af det forslag, der blev fremsat i foråret, men ikke nåede at blive færdigbehandlet, er sket under — ja, jeg vil ikke sige forkerte forudsætninger, men under forudsætning af, at bl. a. meromsen i det kommende finansår ville give et vist provenu, som så kunne anvendes til at rette nogle af de uretfærdigheder, man bl. a. havde i ligningsloven. Det er altså ikke sket, og derfor kan man jo godt sige rent ud, at det, vi har lavet ved ligningsloven nu — dels fordi vi har været i tidnød i udvalget, dels fordi vi ikke fik skattereformen — kun har været visse nødvendige lapperier.

En forudsætning for, at man kunne begynde at give skattelettelse, hvad enten det var gennem forhøjelse af lønmodtagerfradrag eller på anden måde, har selvfølgelig været, at man havde meromsens provenu at tage af. Det får vi altså ikke nu, og det betyder bl. a., at den påtænkte forhøjelse af lønmodtagerfradraget må udsættes, indtil vi har fået en afklaring med hensyn til meroms og såkaldt skattereform o. lign.

Derfor er det min tunge lod at anbefale ændringsforslag nr. 1, der kort og godt går ud på, at forhøjelsen af lønmodtagerfradraget ikke finder sted i denne omgang.

Med samme begrundelse må jeg anbefale at stemme imod ændringsforslag nr. 3 om forhøjelse af hustrufradraget. Det er jo ganske klart, at dette må også være undergivet en art pristalsregulering; det har det ikke været siden 1946, men det er også en af de ting, vi må tage op, når vi til sin tid skal forhandle om skattereform. Men ligesom med lønmodtagerfradraget må vi sige, at under de nuværende forhold er der ikke penge til forhøjelse af hustrufradraget, og jeg må derfor anbefale at stemme imod ændringsforslag nr. 3.

Det er klart, at der denne gang kun er tale om de allernødvendigste lapperier på ligningsloven. Derfor har udvalget selvfølgelig heller ikke kunnet komme ind på spørgsmålet om en ligestilling af ejere og lejere i skattemæssig henseende. Vi har derfor måttet nøjes med det nødvendige lapperi på grund af de nye vurderinger, derved at vi har nedsat procenten, hvorved man skal optage lejeværdien, fra de 3 pct. til de 2 pct. eller i realiteten fra 1½ pct. til 1 pct., når vi tager hensyn til vedligeholdelsesfradraget.

Der kan jo gøres mange betragtninger i den anledning, men vi har altså ment, dels at vi måtte have boligdrøftelserne ført til ende bl. a. i boligudvalget, dels at vi ikke på så kort tid kunne gå i gang med dette problem. Men det betyder altså ikke, at vi er tilfredse. Vi tager det som en foreløbig løsning nødvendiggjort af vurderingerne, men det er noget, vi senere må vende tilbage til.

Jeg gør opmærksom på, at vel er der ikke opnået ligestilling mellem ejere og lejere, men hvad skal man sige — forskellen er stadig væk ens, idet den forslåede 2 pct.-regel samtidig med, at vurderingerne vel gennemsnitlig er steget 85 pct., reelt vil betyde, at det, man skal optage som lejeværdi af eget enfamilieshus efter dette forslag, i realiteten giver en lejeforhøjelse på 25 pct. Jeg kan derfor ikke anbefale at stemme for ændringsforslag nr. 2 stillet af det ærede medlem hr. Ømann, hvorefter man vil beholde de 3 pct., hvilket vil give en meget væsentlig stigning i huslejeansættelserne for parcelhusejere.